

NOORD-AMERIKA 2 - WEEK 3/4/5

NEW FOUNDLAND en LABRADOR

New Foundland, 'The Rock' en Labrador, 'The big Land'. Ze worden altijd in één adem genoemd. Er zijn overeenkomsten, maar ook grote verschillen.

Langs de kust van New Foundland, met name op Avalon Peninsula, volgen de vissersdorpjes met hun schilderachtige haventjes elkaar op. Vroeger alleen per boot bereikbaar, nu zijn alle plaatsen door wegen met elkaar verbonden. Toch leiden ze een kwijnend bestaan. Veel huizen staan leeg of te koop. Sommige staan er vervallen bij en regelmatig zien we ingestorte bouwvallen.

De nieuwe generatie studeert in de stad en blijft daar wonen. Sinds het verbod in 1992 op de vangst van kabeljauw zijn veel vissers werkloos geraakt en in enkele dorpen liggen meer schepen op de wal dan in de haven.

Ook langs de kust van Labrador speelt hetzelfde probleem maar daar hebben altijd maar weinig mensen gewoond. De meeste nederzettingen zijn alleen met boot of vliegtuig bereikbaar. Pas sinds 2010 kun je vanaf New Foundland over de Trans Labrador Highway dwars door deze immens grote provincie van Canada naar Baie Comeau, aan de Lawrence River. Ruim 2100 kilometer, waarvan ongeveer 800 gravel, door echte wildernis. Vanaf Cartwright liggen slechts drie plaatsen op de route. Daarom krijgen we in Blanc-Sablon een satelliettelefoon mee, uitsluitend te gebruiken in noodgevallen. Gelukkig hebben we die ongebruikt weer kunnen inleveren in Wabush, op de grens met de provincie Quebec.

Maar eerst terug naar New Foundland.

Na de lange vrij saaie hoofdweg, een beetje de A50 tussen Apeldoorn en Arnhem maar dan 500 km, naar de oostzijde van het eiland buigen we af naar het zuiden op de Avalon Peninsula. Op de camping in het Terra Nova NP doen de eekhoortjes in alle vroegte een APK-keuring. In alle vroegte horen we ze boven ons hoofd over het dak lopen, daarna de motorkap en even later zelfs onder de auto op de aandrijf-as en de bladveren.

Op vrijdag 31 mei nemen we de meest oostelijke lus van het schiereiland naar het zuiden. We willen naar de Jan-van-Genten-kolonie op Cape St. Mary's. Alle weertypen komen langs, de kust is ruig, het landschap kaal. Bogland, zoals in Ierland; grote vlaktes veengrond met plukjes lage bomen. Die hebben hier maar vier maanden de tijd om een stukje langer of dikker te worden. Via Placentia (vroeger Pleasance), Ship Cove (een Cove is een baai) en Angels's Cove bereiken we St.

Bride's. Allemaal prachtige namen met hun eigen geschiedenis. Er zullen nog vele volgen. Het is vijf uur, we wagen de gok en via de gravelweg komen we bij de Kaap. De laatste kilometers slaat de twijfel toe; de mist wordt steeds dichter en eenmaal bij ons eindpunt is het zicht nihil en horen we alleen de misthoorn. We besluiten terug te rijden naar het dorpje, waar Wanda net de deur wil sluiten van haar mini-motelletje. Gelukkig mogen we blijven en ze maakt zelfs met plezier een stevige maaltijd voor ons klaar. Ondertussen vertelt ze over haar Ierse wortels en het leven in haar dorp. Dit is de Ierse kust van Avalon en elk vissersplaatsje kent weer haar eigen oorspronkelijk accent, nu nog, naar tweehonderd jaar! De meeste families emigreerden in de negentiende eeuw naar deze kust als gevolg van de Irish Potato Famine. Een dramatisch stuk geschiedenis over onderdrukking en willkeur. Met dank aan de Engelsen.

Zaterdag 1 juni

Een stralende ochtend en na een stevig ontbijt rijden we opnieuw naar Cape St. Mary's. "The best day this year, so far," volgens een van de parkranchers. Mooi woord. Ik denk dan meteen aan cowboys en grote vlaktes. Maar het zijn keurige boswachters in groene pakken. We hebben dus geluk, want de kliffen zijn het grootste deel van het jaar in mist gehuld.

We wandelen naar de kolonie Jan-van-Genten en bekijken en bewonderen het gedrag van deze mooie vogels. Met duizenden op een enkele rots veroorzaakt een hoop gedoe. Behalve dat, ook veel lawaai en nog meer stank. Het waait hard en daarom wordt er veel gevlogen. Ze scheren vlak voor ons langs voor ze weer landen bij hun wederhelft, waarna een enthousiaste begroetingsceremonie volgt.

Naastgelegen kliffen herbergen diverse andere kolonies, waaronder alken, stormvogels en meeuwen. Aan de oostkust passeren we weer enkele vissersdorpjes en belanden in Chance Cove, een beschermd natuurgebied waar we in de buurt onze eerste eland zien. De bewoners van het eiland waarschuwen elke dag voor overstekende moose, die door hun onvoorspelbare 'weggedrag' regelmatig ongelukken veroorzaken. We hebben er tijdens de ruim twee weken die we op New Foundland doorbrengen, slechts drie gezien. Het park is klein, de kampeerplek helaas onrustig, omdat enkele burens hun generatoren laten draaien.

Een aangeschoten man nodigt ons uit voor lambs. We willen 'm kwijt en zeggen dat we beiden vegetarisch zijn. Daar snapt hij niets van. Later blijkt het een misverstand. In een winkel ontdekken we dat Lamb's hier een populaire mixdrank is...

Zondag 2 juni

De weg kronkelt verder langs de kust, nu met meer hoogteverschillen door de kliffen. Bij Ferryland staat een vuurtoren die wat lijkt op die van Monnickendam. Hier en daar een teken dat de lente toch begint. Bloeiende krentenbomen en bermen vol paardenbloemen. Tuinen, voor zover daar sprake van is, bestaan uit gras. Op de kerkhoven uitsluitend kunstbloemen, ook die kunnen verkleuren, blijkt.

De grote voorjaars schoonmaak is volop aan de gang; langs de wegen overal grote bergen grof vuil. Van complete bankstellen tot overjarige TV's, van speelgoed tot matrassen. Rommelaars kunnen hun hart ophalen.

Iets voor St. John's, de hoofdstad ligt Cape Spear, een nationaal monument. Op de hoge rots woonde de vuurtorenwachter met zijn gezin, afgesneden van de buitenwereld. De plek was vroeger alleen per boot bereikbaar. Hij zag altijd als eerste de schepen die vanuit Europa langs de kust de stad naderden en gaf zijn

boodschappen door aan Signal Hill bij de ingang van de haven. Voor de kinderen was er een huisonderwijzeres. Op twaalfjarige leeftijd kwamen ze voor het eerst van de rots om per schip naar kostschool in Engeland te gaan. Hoe zullen ze zich gevoeld hebben.

Nog even per auto sightseeing door een verregend en koud St. John's waar kleurige huizen langs de steile straten staan. Op de stadscamping ziet Mike, die op zijn vierde met zijn ouders naar Canada emigreerde, onze auto, concludeert dat wij Nederlanders zijn en nodigt ons 's avonds op de koffie. Hij

staat hier enkele weken met zijn vrouw Margret die overgekomen is van Winnipeg. Hij is eigenlijk gepensioneerd, maar werd door een vriend gevraagd voor een tijdelijke klus bij de nikkelmijnen, als veiligheidsinspecteur. Het project wordt zwaar gesponsord door de Amerikanen en moet nu zo snel mogelijk klaar zijn. Binnenkort gaan ze huis en we zijn uitgenodigd om langs te komen.

Maandag 3 juni

Voor we St. John's achter ons laten nog eerst even de beroemde Signal Hill op. Het uitzicht moet adembenemend zijn, maar we zien niets. Dat hoef ik hier inmiddels niet meer uit te leggen.

Door kleine voorsteden richting Portugal Cove, waar de ene na de andere luxe wijk uit de grond wordt gestampt. Sinds er voor de kust olie wordt opgepompt is dit gebied booming. En bovendien is het weer aan deze kant meestal veel beter. Even later schijnt de zon en op het terrasje van een visboer in Wabana eet ik een flinke portie vers gebakken kabeljauw. Maria neemt genoeg met een kop koffie. Tegenover ons ligt Wabana Island. Dat

klinkt tropisch, maar het is een redelijk kale rots vol ijzererts, dat gedurende WOII rechtstreeks naar Engeland werd verscheept voor de bouw van landingsvaartuigen en ander oorlogsmateriaal. We overnachten opnieuw alleen op een

camping waar alleen RV's staan. Voor de RV-bezitters staat vissen, vooral vliegvisserij, en de BBQ centraal. Soms is het een rommeltje, maar er zijn ook liefhebbers van tierelantijnen die hun terreintje en caravan vol hangen met kerstverlichting, solarlampjes plaatsen die 's avonds oplichten en tuinkabouters in alle kleuren en maten. Een aantal is vroeger lid van de figuurzaagclub geweest; schuurtjes hangen vol met de bekende Disney-sprookjes-figuren. Kinderen rijden rond op mini-quads, roze voor de meisjes, blauw voor de jongetjes.

De eigenaar van de camping vertelt ons zijn verhaal. Zijn vrouw is tijdens de kerstdagen overleden en hij steekt nu al zijn energie in de camping, zijn kinderen en vooral zijn kleinzoon. Hij werkte gedurende 25 jaar tijdens de wintermaanden bij de Inuit aan de Hudsonbaai en heeft zijn kapitaal in de camping geïnvesteerd. Ik krijg een gevuld krabbenschild: krabbenvlees, kruiden en cheddarkaas. Maria warmt dit exclusieve hapje op in aluminiumfolie. Kan Jonny Boer een puntje aan zuigen.

Dinsdag 4 juni

De zekering van de huishoudaccu's heeft het begeven. 70 Ampère, hoe kan dat nou. Gelukkig nog een op reserve. De stroomvoorziening voor de diverse opladers en de laptop is afhankelijk van deze accu's, dus dat moet goed werken. Later op de dag vinden we bij Canadian Tire een nieuwe zekering.

In Cupids bezoeken we het Historisch Centrum. Geopend in 2010 in aanwezigheid van Prins Charles en Camilla. "They were cold as ice", meldt ons de hoofd-conservatrice. Eigenlijk is het museum nog gesloten, zoals de meeste toeristische centra, zelfs de VVV-kantoorjes gaan pas na eind juni open. Schoolklassen zijn welkom voor excursies. Enkele groepen kinderen krijgen uitleg en luisteren keurig. Ook wij moeten er aan geloven en krijgen een meisje mee dat voor het eerst in het diepe springt. Ze leest ons de tekst van een blaadje voor, exact dezelfde tekst die op de displays aan de wanden hangt. Toevallig komt net de grote animator van het centrum binnen en die vindt het leuk om ons bezig te houden. Ook hij werkte 's winters een aantal jaren in het hoge noorden.

Het museum geeft een aardig beeld van de geschiedenis van de vissers. Hier en in veel andere plaatsen werd in de zomermaanden uitsluitend op kabeljauw gevestigd. Deze werd gedroogd en naar Europa verscheept.

Door de uitvinding van nieuwe conserveringsmethoden verloren veel mensen hun werk.

Jongeren komen alleen nog in de zomermaanden thuis voor vakantiebaantjes in toeristensector.

Woensdag 5 juni

We rijden door Heart's Content, Heart's Delight en Heart's Desire. Alleen al vanwege de namen wil je wel in zo'n dorpje wonen. Als klap op de vuurpijl volgt dan Dildo. Een dame in het eerste dorpje vertelt ons dat het plaatsnaambord van de laatste wekelijks werd gedemonteerd. Nu hangt daar een heel groot lelijk groen bord en blijkt de interesse minder te zijn.

Heart's Content heeft een leuk museumpje in het voormalige relaisstation van de eerste telegrafiekabel die over de bodem van de Atlantische oceaan naar Europa was gelegd. In 1866 werden de eerste berichten verstuurd en vanaf dat moment was alle nieuws, binnen enkele uren aan de andere kant van de grote plas. Een revolutie op het gebied van wereldwijde communicatie. Vooral vrouwen maakten hier carrière en ze waren de eersten die meer verdienden dan de mannen. Ze waren gewoon handiger en sneller in het versturen en teruglezen van berichten.

Buiten op het strand, tegenover het gebouw, kun je de kabels nog zien liggen die 150 jaar geleden door grote schepen over de bodem van de oceaan werden uitgerold.

In deze omgeving vind je ook de plaatsen van waar avontuurlijke piloten, zowel mannen als vrouwen, hun eerste non-stopvluchten naar Ierland of het Europese vasteland maakten.

We eindigen bij Trinity,

een mooi opgepoetst dorp op het Bonavista Peninsula, helemaal gericht op toeristen en bekend vanwege de opnamen voor 'Shipping News', naar het bekende boek van Annie Proulx.

Hier blijven we twee dagen als enige bewoners van een minicamping. Het weer is opgeknapt en we maken wandelingen, o.a. over de Kernwick Trail. Stijgen en dalen langs een rotsachtige kust met prachtig uitzicht op Trinity en omgeving.

We bezoeken Port Union, de enige plaats in Canada die door vakbond is ontstaan. Gesticht door William

Coaker, die al op jonge leeftijd ontdekte dat de vissers langs de kust werden uitgebuit. Nauwelijks twintig jaar oud, richtte hij The Factory op, waar ook de eerste vakbondskrant werd gedrukt. Wat ons het meest aantrekt in deze plaatsjes is het enthousiasme en de passie waarmee de huidige inwoners hun eigen geschiedenis verzamelen en bewaren in de oorspronkelijke gebouwen. De verhalen zijn vaak persoonlijk en in de familie doorgegeven. Het is 'kleine' geschiedenis, maar minstens zo interessant en indrukwekkend als de grote verhalen in onze geschiedenisboeken.

Met camera en verrekijker observeren we onze eerste puffins, papegaaiduikers. Beweeglijke en nieuwgierige zeevogels, maar ze blijven op een afstand.

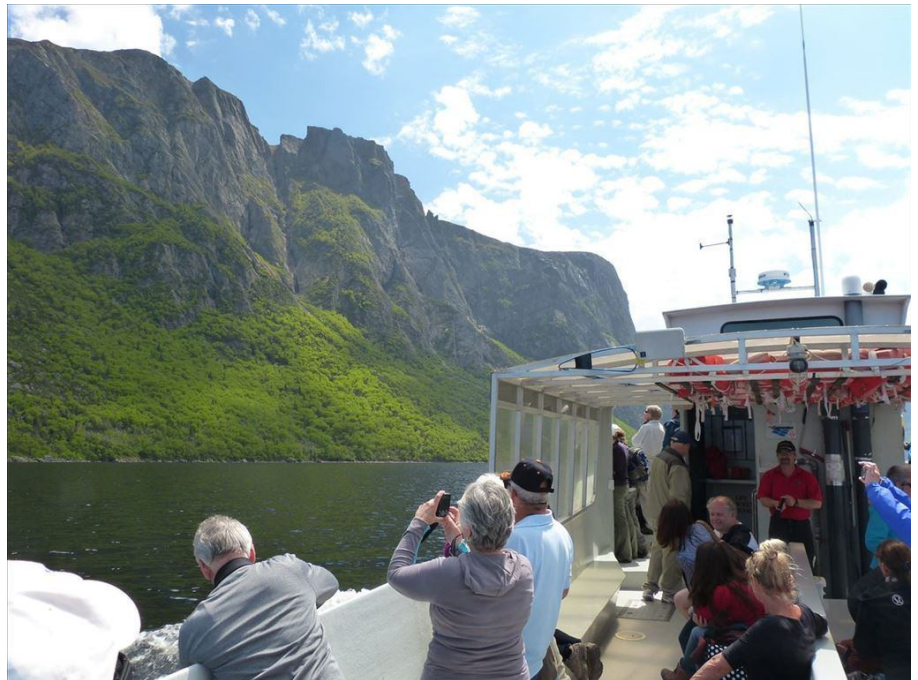
Zaterdag 8, zondag 9 juni

Vermeldenswaardig: bij Lumsden komt een ijsberg langsrijven. Volgens de bewoners erg laat dit jaar. Het is meteen de mooiste die we zien. Later volgen er meer.

We rijden flink wat kilometers en maken een sprong naar het volgende schiereiland. Hier en daar pakken we weer een vuurtoren mee, waarvan die bij Cape Bonavista de mooiste is. Met gidsen in de kledij van de vuurtorenwachtersfamilie in de negentiende eeuw. Terug op de New Foundland Highway richting de lange noordwestelijke arm van het eiland, overnachten we op een mooie camping aan een groot meer met strand. Helaas, het water is, zelfs voor Maria, nog veel te koud.

Maandag 10 juni

Via Deer Lake bereiken we Gros Morne NP, de 'must see' van New Foundland. We wandelen door de Tablelands, waar de mantel van de aarde 650 miljoen jaar geleden de mantel van de aarde door de aardkorst is heengebroken. Voer voor geologen, voor ons grote kale afgeplatte rotsen met windkracht negen. Net als in vorige bezoekerscentra wordt ons door ranchers sterk aanbevolen eerst de informatieve film te bekijken. Na zo'n boodschap durf je niet meer eerst iets anders te gaan ondernemen. Maar het moet gezegd: ze zijn prachtig en passen in het rijtje van de beste natuurfilms op TV. Helaas kun je als bezoeker

niet op die plekken komen waar de filmers hun mooiste shots hebben gemaakt. Vooral vanuit helikopters. Wij doen het onder andere op een rondvaartboot door een afgesloten gletsjermeer met links en rechts hoog opstijgende bergwanden, waar enorme hoeveelheden water naar beneden storten.

Dinsdag 11 juni

We pikken Jean-Baptiste op die staat te liften en met ons meerijs naar St. Barbe. Daar vertrekt de ferry naar Blanc-Sablon, Labrador. De borden langs de weg geven aan dat we op de Viking Trail rijden, langs de St. Lawrence Bay. Regelmatig stoppen we, o.a. in het Arches Provincial Park waar drie grote rotsbogen zijn uitgesleten. Net als de afgelopen dagen passeren we zalmrivieren, waar het visseizoen nu begint. Er mag uitsluitend met vlieg hengels worden gevangen en je moet geluk hebben om enkele lootjes te bemachtigen. Eenmaal een zalm aan de haak (zonder weerhaakjes), wordt hij eerst gemeten; langer dan 63 cm, dan gaat hij weer terug. De vis wordt voorzien van de registratie, zodat bij controle geen problemen ontstaan. De regels zijn streng, het aantal controleurs groot en de middelen waarover ze beschikken zeer uitgebreid. Van elke rivier weten ze exact de aantallen zalm die jaarlijks passeren. Op basis van die gegevens worden voor volgende jaren regels en quota opgesteld.

In St. Barbe informeren we naar de ferry en besluiten donderdag over te steken.

Woensdag 12 juni

De nachttemperatuur lag weer rond het vriespunt. Alles went.

Jean-Baptiste heeft besloten een dag later over te steken en gaat met ons mee naar Vinland, het uiterste noorden, waar ooit de eerste Europeanen voet aan wal zetten. Halverwege liggen Kaiserbrötchen langs de kust; het zijn versteende algen die in de loop van enkele honderden miljoenen jaren deze vorm hebben aangenomen. Het zijn zogenaamde stromatolieten.

In L'Anse-aux-Meadows ligt de gereconstrueerde nederzetting van de Viking Leif de Gelukkige. Hij zou met zijn familie de eerste ontdekkingsreiziger zijn geweest die hier rond het jaar 1000 aankwam. Eigenlijk is het verhaal van Sint Brandaan nog ouder en spannender, maar deze monnik heeft geen sporen nagelaten en dus ook geen bewijs. De Vikingen daarentegen wel. Veel vondsten en ook de naam Vinland is verklaard. Na aankomst stuurde Leif de

helft van zijn mensen vanaf deze plek in de zomermaanden op verkenning uit en zij bereikten het huidige New Brunswick waar ze volop druiven oogstten. Pseudonazaten zitten in de hoofdwoning en vertellen over hun avonturen. Ook hier in het centrum weer een educatief zeer verantwoorde film en gelukkig zijn de originele vondsten op deze plaats gebleven.

's Avonds eet Jean-B met ons mee.

Donderdag 13 juni,

Een rustige oversteek van bijna twee uur, het laatste stuk tussen de ijsbergen door. Omdat het een zogenaamde doorgaande route is, betalen we slechts \$25 (=€18,70) voor ons beiden én de auto.

We nemen afscheid van Jean, die de zuidroute lift en dan de ferry over de St. Lawrence naar Baie Comeau neemt. Wij slaan rechtsaf de Trans Labrador Highway op, meer dan 2000km door bijna onbewoond gebied.

Vooraf hebben we ons laten informeren over de toestand van de weg. Na elke winter wordt de schade geïnventariseerd en het noodzakelijke herstelwerk aangepakt. Het eerste stuk zou slecht zijn, maar dat valt

reuze mee. In L'Anse-au-Loup halen we een satelliettelefoon voor noodgevallen. Deze wordt aan iedereen gratis ter beschikking gesteld. Bij de grens tussen Labrador en Quebec lever je hem weer in. Al snel zijn we bij de hoogste vuurtoren van Noord-Amerika. Point Amour Lighthouse. We mogen de toren zelfs beklimmen o.l.v. een vriendelijke dame, die naar boven bij elk raampje even stopt om ons van het uitzicht te laten genieten en zelf even bij te kunnen komen van de inspanning. De toren is vandaag voor het eerst open, we zijn de eerste gasten en binnenkort komen werkstudenten deze taak van

haar overnemen...

Boven aangekomen bewonderen we de manshoge fresnellens die nog uitstekend zijn werk doet. Ook het uitzicht over de oceaan en de kust is mooi.

Aan het eind van de verharde weg ligt Red Bay. Archeologen hebben hier jarenlang onderzoek gedaan naar een Baskisch scheepswrak, dat hier in 1565 zonk met een lading levertraan aan boord. Alle vondsten én the movie bekijken we in het Red Bay National Historic Site Interpretation Centre. Wat een naam. De Basken, Spaanse en Franse gingen hier elk jaar op walvissenjacht, Noordkapers. De techniek werd pas veel later door de Noren en de Nederlanders overgenomen toen ze naar Spitsbergen of Antarctica (Daar ging het om Zuidkapers!) gingen. Iedereen loopt hier met wanten aan en dikke mutsen op. Het is ijsig koud en het stormt, dus chillfactor ver onder het vriespunt. Voor ons alle reden om hier te blijven slapen in een cabin van het Whaling Station.

Vrijdag 14 juni

'Unpaved road' en omdat hier dagenlang geen regen of sneeuw viel laten we een dikke stofwolk achter ons. Dat doen ook de enkele vrachtwagens, die we tegenkomen. Als het hard waait is dat niet zo erg, maar voor de verandering is het nu windstil en hangt hún wolk minutenlang boven de weg. Geen of weinig zicht en wanneer we 's avonds in Cartwright een mooi kampeerplekje vinden aan de baai naast het plaatselijke kerkhof moet er eerst flink geveegd en geklopt worden. Een late wandelaar komt langs en maakt een praatje. Het is een Inuit en natuurlijk wil ik alles van 'm weten. Helaas, hij is zó onder de indruk van een paar Nederlanders die hier met hun eigen auto rondtrekken, dat ie geen enkele vraag beantwoordt en uiteindelijk alleen maar kan uitbrengen: 'My goodness!! My gracious goodness!!' Of zoiets. Wel uitgebreid handen schudden en ons een vooral veilige reis wensend, vervolgt hij met zijn hond de avondwandeling. Op het slecht onderhouden kerkhofje beginnen in de avondschemering de solarlampjes bij de graven op telichten. Gezellige burens.

Zaterdag 15 juni - maandag 17 juni

Dwars door "The Big Land", van Cartwright aan de oostkust naar Baie Comeau aan de St. Lawrence, meer dan 2000 km, waarvan de helft gravel, veel scherpe gravel. De laatste 400 kilometers zijn in 2010 gereed gekomen. Op de meeste kaarten en in atlanten is dit deel van de weg nog onbekend.

Geen leuke banden, wel flink afgesleten. Geen kapotte voorruit. Geen truckers die de weg met grote snelheid voor zichzelf opeisen. En, het allerbelangrijkst, nauwelijks black flies en grote muggen. Het is nog te koud voor de beestjes. Voor al deze zaken waren we vooraf meermalen gewaarschuwd. Maar het viel allemaal erg mee. Zeker de conditie van de weg. Het hoort ook een beetje bij de mythevorming rond dit soort wegen.

Is de weg saai of spannend? Het landschap verandert weinig; links en rechts van de weg miljoenen zwarte sparren, veenland met poelen en plassen, meren. Wildstromende rivieren. Af en toe wat oponthoud omdat

wegwerkers verbeteringen aanbrengen.

De weg is bijzonder door de overweldigende leegte, de verre horizons en, wanneer je buiten staat, de oorverdovende stilte. Je moet voortdurend alert blijven op overstekende elanden, kariboes en zwarte beren. We hebben ze gezien, maar ze zijn weer verdwenen voor je goed en wel je camera in de aanslag hebt.

Goose Bay kennen we van de Nederlandse luchtmacht die hier samen met andere NAVO-partners hun opleiding kregen. In de supermarkt van het verder kale en ongezellige stadje staat voor ons een man die ons aanspreekt. Hij hoort Nederlands en hij blijkt uit Bentelo te komen. Toine Timmerman, opgegroeid als zoon van de uitbaters van 'De Rustende Jager', een begrip in Twente.

Hij ontmoette zijn Cheryanne uit Goose Bay in Ierland en samen hebben ze hier hun bestaan opgebouwd.

De volgende ochtend gaan we bij hen op de koffie. Ze hebben 's nachts tot drie uur doorgewerkt aan zeer creatieve taarten die mensen via internet bestellen. Het is vandaag vaderdag, dus veel klandizie.

Nu zijn er grote mijnen in het achterland, waar Canada veel geld mee verdient. De huizenprijzen zijn geëxplodeerd. In vijf jaar tijd vier keer zo duur geworden.

Een dag later passeren we Churchill Falls. Met naast het dorp een van 's werelds grootste stuwdammen. We willen in het dorp het gemeenschapshuis bekijken. Alles zit er in; de scholen, de winkels, het gezondheidscentrum, bioscoop en een groot hotel. Het ziet er donker en verlaten uit, maar er staat een deur open en we gaan naar binnen. Nergens licht, wel stemmen. Via donkere trapportalen bereiken we de ingang van het hotel. Daar staat een meisje bij de balie dat ons vertelt, dat in het hele dorp de stroomvoorziening is uitgevallen. Naast een waterkrachtcentrale van duizenden megawatts... Ze moet er zelf ook wel om lachen. Gelukkig maar. Maar in het hele dorp geen mens op straat, behalve twee jongens op hun crossfietsjes.

In Wabush leveren we de satelliettelefoon in, vullen de bijna lege dieseltanks en parkeren ons gele monster-

tje naast zo'n hele grote ertstruck die ze in de open mijnen gebruiken. Zover we kunnen kijken, is hier de aarde omgewoeld, reusachtige heuvels mijnafval, enkele prachtig roze en roodbruin gekleurde meren, allemaal zeer bedenkelijk.

Ook langs de route die vanaf hier naar het zuiden afbuigt, zijn nog eens vier stuwdammen in dezelfde rivier aangelegd. De grootste, de

Daniël Johnson Dam is meer dan 140 meter hoog en ruim 1300 meter lang. Samen leveren ze de elektriciteit aan de grote steden in het zuiden en een deel van de Verenigde staten.

De omgeving is nu drastisch veranderd; hogere bomen en nu ook veel loofbos. Na de kaarsrechte stukken in het noorden slingert de weg met veel steile klimmen en afdalingen langs mooie meren.

Het verkeer wordt drukker. Regelmatig groepjes vrachtwagens beladen met geprefabriceerde woningen die links en recht anderhalve meter uitsteken. Gelukkig worden ze door begeleiders ruim van tevoren aangekondigd.

Na enkele zeer lange rijdagen bereiken we de St. Lawrence. Maar we zijn in Quebec dus moeten we zeggen Fleuve Saint-Laurent

Dinsdag 18 juni

De overgang is groot. Een mooie kustweg langs de rivier, zonovergoten weer en allemaal dorpjes met het Franse vakantiegevoel. In Tadoussac terrassen, auberges, Frans aandoende kerkjes en natuurlijk de taal. Kortom, Franse sfeer.

“Je me souviens” staat er op de nummerplaten van de auto’s. Dit zinnetje grijpt terug op de voor Frankrijk dramatische gebeurtenis waarbij ze definitief door de Engelsen zijn verslagen. Dat zit heel diep en vandaar dat de meeste Quebecois nog steeds alleen het Frans beheersen en vaak geen woord Engels spreken.

Woensdag 19 juni

Langs de oude weg, met klimmetjes en afdalingen van twintig procent bereiken we op ons gemak ‘Des Erables’.

Een schilderachtige terrassencamping bij Malbaie aan de rivier, waar de bloemen uitbundig bloeien en we ‘s nachts weer de kleine spring peepers in de vijver horen piepen en niet kwaken. De eigenaar is tweetalig, schoolmeester en vertelt ons simultaan Frans/Engels alle wetenswaardigheden van de streek. Zo steken we snel wat Frans op. Dat is ook zijn bedoeling.

Overdag wandelen we in het Parc National des Hautes-Gorges de la Rivière de la Malbaie. Breedspakig zijn ze. Maar de lange naam dekt in ieder geval de lading. Diepe kloven en steile wanden. Pittige klimmen. Wij wandelen liever vlak en zijn geen berggeiten.

‘s Avonds staan we op een groot veld tegenover de basiliek van St. Anne. We zijn in het Canadese Lourdes-land. De reusachtige kerk staat aan de overkant van de doorgaande weg, maar luidsprekers laten ons horen dat de rozenkrans wordt gebeden. Rond half negen zien we een optocht lampionnetjes richting kerk wandelen. We zijn nieuwsgierig en maken nog net de laatste vijf minuten van de lichtprocessie mee. En dat doen ze elke avond. Elk jaar melden zich anderhalf miljoen pelgrims. Het interieur van de kerk maakt indruk. Traditiegetrouw steekt Maria een kaarsje op.

Donderdag 20 juni

We vertrekken op tijd en zijn om half tien in het oude centrum van Quebec City. We hebben besloten ons te gedragen als cultuurbarbaren. Dus geen musea, maar wel rondstruinen door de oude wijken en over de Citadelle. Overal schoolklassen onder leiding van gidsen en leerkrachten die zich door de laatste dagen van het schooljaar slepen. Alles gaat er zeer gedisciplineerd aan toe.

Het is moeilijk je voor te stellen dat je in Canada bent en niet in Frankrijk. Overal terrassen, vol toeristen en autochtonen aan de lunch met flesje wijn erbij. Een stralende zo’n boven het geheel en bij de citadelle wordt een immens groot podium opgebouwd voor drie maanden gratis voorstellingen van het Cirque du Soleil.

‘s Middags steken we de Saint-Laurent over en rijden langs de andere oever door landelijk gebied met veel boerderijen en vakantiedorpen richting Montréal.

Langs de oever ligt camping Cap de la Roche waar we twee dagen rust nemen voor de was, het dagboek en de verdere planning voor de komende dagen.

We zijn de kleinste kampeereinheid tussen al die grote kampeerauto’s en caravans, maar hebben daardoor wel de meeste leefruimte buitenshuis. Die benutten we nu volop met dat prachtige weer.

Een hartelijke groet vanuit Quebec en voor hen die binnenkort op vakantie gaan: Bon voyage!

Moet je nog paar dagen werken: Bon courage!

NB.

Nog niets geboekt en op zoek naar een mooi en ruim vakantiehuis voor een zeer redelijke prijs?

Zie onze laatste toegevoegde link!